

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1942/25
7.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Марина Јовановић Вукосављевић, адвокат из Београда, Булевар краља Александра број 199, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Катарина Милосављевић, адвокат из Београда, Ул. Светозара Марковића број 19, ради поделе брачне тековине, одлучујући о жалбама тужиле и туженог изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 6773/18 од 12.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 07.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе парничних странака па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 6773/18 од 12.12.2024. године, у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом и једанаестом ставу изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 6773/18 од 12.12.2024. године, у ставу десетом изреке, тако што **ДЕЛИМИЧНО** усваја тужбени захтев тужиле, па се утврђује да је тужилца АА сувласник по основу брачне тековине са 253/400 на терет удела туженог од 80/100 идеалних делова непокретности – стана бр.29, корисне површине 60 м², који се налази у улазу бр. 3 стамбене зграде у ... у Ул. ..., на кат.парцели ... КО..., док се преко преко досуђеног удела а до траженог удела од 90/100 идеалних делова целе непокретности тужбени захтев тужиле као неоснован **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 14.10.2024. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је тужилца по основу брачне тековине сувласник са 6325/10000 идеалних делова непокретности – стана бр. 20, корисне површине 68 м², који се налази у стамбеној згради у ... у ул. ..., саграђеној на кат.парцели ... КО ..., уписана у ЛН ... КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у преосталом делу, преко досуђеног идеалног удела од

6325/10000 на непокретности – стана бр.20, корисне површине 68 м², који се налази у стамбеној згради у ..., у ул. ..., саграђеној на кат.парцели ... КО ..., уписана у ЛН ... КО ..., до тражених 65/100 идеалних делова на овој непокретности. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је тужила по основу брачне тековине сувласник са 6325/10000 идеалних делова непокретности – стана бр.2, корисне површине 67 м², који се налази у стамбеној згради за колективно становање у ... у ул. ... (раније ...) бр..., саграђеној на кат.парцели ... КО ..., уписана у ЛН ... КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев у преосталом делу, преко досуђеног идеалног удела од 6325/10000 на непокретности – стана бр.2, корисне површине 67 м², који се налази у стамбеној згради за колективно становање у ..., у ул.... (раније ...) бр..., саграђеној на кат.парцели ... КО ..., уписана у ЛН ... КО ..., до тражених 65/100 идеалних делова на овој непокретности. Ставом шестим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је тужила по основу брачне тековине сувласник са 6325/10000 идеалних делова непокретности – гараже, површине 20 м², која се налази у ... у ..., у објекту 1, број посебног дела 43, на кат.парцели ... КО ..., уписана у ЛН ... КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев у преосталом делу преко досуђеног идеалног удела од 6325/10000 на непокретности – гараже, површине 20 м², која се налази у ... у ..., у објекту 1, број посебног дела 43, на кат.парцели ... КО ..., уписана у лист непокретности ... КО ..., до тражених 65/100 идеалних делова на овој непокретности. Ставом осмим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је тужила по основу брачне тековине сувласник са 6325/10000 идеалних делова непокретности – гараже, површине 27 м², која се налази у ..., у ... бр.... у објекту 1, број посебног дела 15, на кат.парцели ... КО ..., уписана у ЛН ... КО..., што је тужени дужан да призна и да трпи. Ставом деветим изреке, одбијен је тужбени захтев у преосталом делу, преко досуђеног идеалног удела од 6325/10000 на непокретности – гаражи, површине 27 м², која се налази у ... у ...у објекту 1, број посебног дела 15, на кат.парцели ... КО..., уписана у ЛН ... КО ..., до тражених 65/100 идеалних делова на овој непокретности. Ставом десетим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да је тужила сувласник по основу брачне тековине са 90/100 идеалних делова непокретности – стана бр.29, корисне површине 60 м², који се налази у улазу број 3 стамбене зграде у... у ул. ..., на кат.парцели ... КО ... Ставом једанаестим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 778.300,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, а све са законском затезном каматом почев од дана извршности, па до исплате.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужила и тужени, побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП-а, и то тужила у ставовима три, пет, седам, девет и десет изреке, а тужени у ставовима другом, четвртом, шестом, осмом и једанестом изреке.

Тужени је тражио трошкове другостепеног поступка и исте определио.

Тужила је благовремено одговорила на жалбу. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Испитујући правилност побијаног дела првостепене пресуде на основу члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП-а (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14,

87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована, а жалба тужиле делимично основана.

У првостепеном поступку у побијаном делу пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе парничних странака којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке склопиле су брак дана 12.07.1997. године, чему је претходила ванбрачна заједница у трајању око 3 године, те су у браку били до 2019. године, када је брак разведен пресудом Првог основног суда у Београду П2 859/18 од 05.11.2019. године, с тим што је фактичка брачна заједница престала 2017. године. У браку је рођено двоје деце, синови ВВ и ГГ, који су рођени 1997. године и 2001. године. Тужени је дана 20.02.1990. године основао Привредно друштво "... " д.о.о. ..., чији је једини члан са уделом од 100% и законски заступник, на који начин и данас послује. Тужиле је у наведеном привредном друштву, била запослена од 01.11.1996. године до 05.03.2004. године, као комерцијалиста, када је основала предузетничку агенцију, коју је превела 17.03.2006. године у регистар привредних субјеката, под називом Агенција за пословно посредовање, која је основана у складу са заједничким договором парничних странака, с обзиром да је обављала послове за привредно друштво чији је оснивач тужени. Њихова међусобна сарадња трајала је до почетка 2018. године, када је привредно друштво туженог прекинуло сарадњу, након чега је 1.12.2018. године дошло до прекида обављања делатности агенције. Током трајања брака парничних странака купљене су непокретности које су предмет спора, те је прво купљен стан број 29 у ..., који се налази у ул. ..., површине 60 м², а према уговору од 23.09.1998. године и Анекса од 23.03.2000. године, који су закључени између Грађевинско-деоничарког друштва "Будућност" са једне стране и привредног друштва чији је он оснивач са друге стране, те је овај стан на тај начин и уписан у катастар непокретности као приватна својина туженог са 8/10 идеалних делова и "... " д.о.о. ... са 2/10 идеалних делова. Надаље, 2012. године купљен је стан број 2 у ... у ул.... (данас ул. ...), површине 67 м², за који је закључен уговор о купопродаји непокретности између ДД, као продавца и ББ, као купца, и уговор је оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов бр. 146403/12 дана 11.08.2018. године, за купопродајну цену од 150.000 евра, те је као носилац права својине са уделом 1/1 идеалних делова уписан тужени. Наредне године купљен је стан број 20 у ... у ул...., површине 68 м², за купопродајну цену од 140.000 евра, а према уговору овереним пред Првим основним судом у Београду под Ов 109032/13 дана 12.06.2013. године, закљученим између продавца ЂЂ и ЕЕ и овде туженог као купца, који је након тога уписао своје право својине у уделу 1/1 идеалних делова пред надлежним катастром непокретности. Поред наведених станова, током трајања брака купљене су и две гараже, у ... улици број ..., површине 21,48 м², за купопродајну цену од 18.000 евра, за коју је оверен уговор пред Првим основним судом у Београду Ов 210926/11 од 29.12.2011. године, закључен између ЖЖ и туженог и у ... број ..., површине 20 м², за

коју је оверен уговор пред Трећим основним судом у Београду Ов 53722/14 дана 30.08.2014. године, закључен између 33 и туженог, а по цени од 16.500 евра. Као носилац права својине обе ове гараже уписан је тужени са 1/1 идеалних делова. Осим непокретности које су предмет спора, тужени је пре закључења брака, као и током брака, стекао стан у ... улици, стан у ..., те стан у ул..... Стан који се налази у ..., површине 37 м², продат је 11.01.1990. године, а купопродајна цена која је наведена у уговору је 300.000,00 динара. У току трајања брака стечено је више возила, а тужени је имао отворене сефове код "Кредитне банке Београд" 1982. године, код "Беобанке" 1995-1996 године и код "Српске банке" 2016-2017 године. Тужени је закључио више уговора о вођењу ороченог депозита код "Unicredit bank" 2014-2015 године, где је орочен новчани износ од 38.550 евра, код банке "Banca Intesa" у истом периоду износ од 38.600 евра и код "Ерсте банке" 34.500 евра, 2014-2015 године. Тужила и тужени, су остваривали зараду кроз свој рад у току трајања брака од које су заједнички и штедели, а коју зараду у погледу доприноса њиховог стицања у браку судски вештак је анализирао ради утврђивања процента доприноса. Тужила је поред пословног ангажмана водила бригу о деци и домаћинству, што је вештак такође уврстио у њен допринос кроз налаз и мишљење.

Из налаза и мишљења судског вештака Душана Орлића од 18.3.2024. године, утврђен је допринос странака у стицању заједничке имовине према подацима о свим облицима доприноса оствареним у трајању брачне заједнице од 12.7.1997. године до марта 2017. године. С обзиром да тужила оспорава наводе туженог о располагању са износима од 600.000 ДЕМ пре уласка у брачну (ванбрачну) заједницу, вештак је урадио две варијанте обрачуната и то тако што је у првој варијанти вредновао, као допунски извор средстава допринос туженог према податку о вредности и купопродаји из уговора од 25.12.1998. године и оспоравања тужиле да је спорно постојање износа од 600.000 дм. Цена од 300.000,00 динара, што по црном курсу (по коме су се вршиле реалне новчане трансакције на дан 25.12.1998. године) од 1 ДМ=8,02 динара, представља износ од 36.585,00 дм, односно вредност од 18.706 евра. У другој варијанти, вештак је вредновао као допунски извор средстава допринос средстава према изјави туженог новчана средства у износу од 600.000 дм, што представља вредност од 306.775 евра и средства од продаје стана ... у износу од 50.000 ДМ, што представља износ од 25.565 евра. Према подацима о оствареним примањима у периоду трајања брачне заједнице 12.7.1997. године -марта 2017. године, доприноса у стицању имовине кроз бригу о деци и одржавању породичног домаћинства и могућим допунским изворима средстава уз уважавање различитих ставова странака о постојању вредности допунских извора, вештак је дао мишљење у првој варијанти, према наводима тужиле да је вредност стана ... према податку из уговора (18.706 евра), у периоду од 1997. до 2014. године ефективна примања и брига о деци и домаћинству, као и продаја стана по уговору укупно износи 39.114,298,71 динара или 422.888,07 еура, од чега: за тужилу 25.678.247,94 динара, односно 267.495,04 еура или 63,25%, а туженог 13.436.050,77 динара, односно 155.393,03 еура или 36,75%. У периоду од 2015. до 2017. године ефективна примања и брига о деци и домаћинству и продаја стана по уговору, износи укупно 14.291.106,97 динара или 117.257,71 еуро од чега: за тужилу 9.997.542,56 динара, односно 82.040,51 еуро или 69,97%, а туженог 4.293.567,41 динара, односно 35.217,20 еура или 30,03%. У периоду од 1997. до 2017. године ефективна примања и брига о деци и домаћинству износи укупно 53.405.405,68 динара или 540.146,78 еура од чега за тужилу 35.675.790,50 динара, односно 349.535,55 еур или 64,71%, а туженог

17.729.615,18 динара, односно 190.610,23 еура или 35,22%. Према другој варијанти, у складу са наводима туженог (средства у износу од 600.000 дм, односно 306.775 евра и вредност стана 50.000 дм односно 25.565 евра) у периоду од 1997. до 2014. године ефективна примања и брига о деци и домаћинству 600.000 ДЕМ и 50.000 ДМ, укупно 736.522,07 еура, од чега тужиљина износе 267.495,04 еура или 36,25%, а туженог 469.025,03 еура или 63,68%. У периоду од 2015. до 2017. године ефективна примања и брига о деци и домаћинству укупно износе 117.257,71 еуро, од чега тужиљина 82.040,51 еуро или 69,97%, а туженог 35.217,20 еура или 30,03%. У периоду од 1997. године до 2017. године ефективна примања и брига о деци и домаћинству износе 600.000 ДЕМ и 50.000 дм, укупно износе 853.779,77 еура од чега тужиљина 349.535,55 еура или 40,94%, а туженог 504.244,22 еура или 59,06%.

Првостепени суд је имао у виду изјашњење судског вештака Душана Орлића од 23.10.2024. године, које је судски вештак дао након примедби и корекције налаза за нераспоређену добит из привредног друштва, али је прихватио као одговарајућу прву варијанту основног налаза и мишљења, према којој је вештак извршио анализу остварене зараде парничних странака у датом периоду за тужиљину бригу о деци и домаћинству и посебну имовину туженог од продаје стана ... према цени из уговора од 18.706 евра, и третирао релевантним период 1997-2014. године, с обзиром да је то период стицања спорних непокретности, без обзира што је брачна заједница трајала до 2018. године, јер је за разрешење спорног односа од значаја период стицања непокретности, према којој варијанти је имајући у виду ефективна примања парничних странака, брига о деци и домаћинству тужиле и посебне имовине туженог од продаје стана по цени из уговора, допринос тужиле 63,25% а туженог 36,75 %.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање првостепени суд је применом одредбе члана 231 ЗПП-а, те одредби члана 320 став 1, 321 став 1, 323, 324, 329 став 1 и 2 Закона о браку и породичним односима ("Службени гласник СРС" бр.22/80, 24/84-др.закон и 11/88, "Службени гласник РС" бр.22/93, 25/93-испр., 35/94, 46/95-др.закон и 29/2001), те члана 168 став 1 и 2, 169, 171 став 1, 174 став 1 и 3 и 180 став 1-4 Породичног закона ("Службени гласник РС" број 18/25, 72/2011-др.закон и 6/2015), оценио делимично основаним тужбени захтев тужиле и донео одлуку као у изреци. Наиме, првостепени суд је оценио да су непокретности - стан број 20, у ... у ул...., површине 68 м2, стан број 2 у ..., у ул. ... (раније ул. ...), површине 67 м2, гаража која се налази у ..., у ..., површине 10 м2 и гаража која се налази у ... у ул...., површине 26,80 м2, стечене у току трајања брачне заједнице и представљају заједничку имовину парничних странака. Предметна два стана у ул.... и у ул. ... (раније ...) купљени су у току трајања брачне заједнице у периоду када су обе парничне странке биле у радном односу, остваривале приходе, договарале се о улагањима средстава која од њихове зараде преостану као уштеђевина, када се измире трошкови живота породице, дакле у периоду када су заједнички стварали, штедели и стицали, с обзиром на то да је тужиле радила у привредном друштву "...", чији је оснивач и законски заступник тужени и пре склапања брака, и то од 01.11.1996. године као и током трајања брачне заједнице у континуитету све до марта 2004. године, односно до оснивања своје Агенције за пословно посредовање "...", чија је делатност била везана за пословање привредног друштва туженог, те је наставила са остваривањем прихода, што је трајало све до престанка фактичке брачне заједнице па и неки период након тога, али у сваком случају у време стицања спорних непокретности. Тужени је основао поменуто

привредно друштво, чији је члан са 100% удела и све ове године ово привредно друштво послује. Тужени је пре склапања брака са тужиљом, поседовао стан који се налази у ..., Ул.... у ..., површине 37 м², који је продат у току трајања брака 1999. године, те је у уговору као купопродајна цена наведен износ од 300.000,00 динара, те је прихватио обрачун судског вештака Душана Орлића у погледу остварене цене приликом продаје стана ... од 36.585 ДЕМ, као противвредност износа од 300.000,00 динара, која је наведена у уговору, а што је 18.706 евра. Имајући у виду наведено, првостепени суд је оценио да је допринос тужиље у стицању напред наведених непокретности, које се налазе у Београду, нешто већи у односу на допринос туженог и да сходно првој варијанти налаза и мишљења судског вештака Душана Орлића и допринос тужиље износи 63,25%, а туженог 36,75%, и оценио да је удео тужиље у стицању предметних непокретности износи 6325/10000, док је у преосталом делу до тражених 65/100 идеалних делова тужбени захтев тужиље одбио као неоснован и донео одлуку као у другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом и деветом ставу изреке.

У погледу непокретности - стана број 29, корисне површине 60 м², који се налази у ..., првостепени суд је оценио да тужбом није обухваћен сувласник ове непокретности "... " д.о.о. ..., који је уписан у катастру непокретности као носилац права својине са 2/10 идеалних делова, поред туженог, који је носилац права на предметном стану са 8/10 идеалних делова, те је сходно члану 211 ЗПП-а донео одлуку као у ставу десетом изреке, с обзиром на то да тужиља није обухватила све нужне супарничаре, што је довело до непотпуне пасивне легитимације.

Чињенично стање је утврђено потпуно и поуздано правилном оценом изведених доказа у смислу чл.8 ЗПП-а. Садржина изведених доказа и њихова оцена изложени су образложењу одлуке на јасан, логичан и убедљив начин. Жалбама парничних странака чињенично стање није доведено у сумњу.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је нашао да је тужбени захтев тужиље основан за удео у праву својине од 6325/10000 на непокретностима ближе одређеним ставом другим, четвртим, честим и осмим изреке, по основу стицања у брачној заједници.

За своју одлуку дао је ваљане, непротивречне и потпуне разлоге, које у свему прихвата и овај суд као другостепени и ближе не образлаже, сходно одредби чл. 396 став 2 ЗПП-а.

Наиме, није основан жалбени навод туженог да су непокретности и то станови у улици ... и улици ... (раније ...) бр... у ..., у целости фанинсирана из његове посебне имовине. Ово стога што је правилан закључак првостепеног суда, који овај суд, прихвата у целости, да су предметне непокретности стечене у току трајања брачне заједнице и представљају заједничку имовину парничних странака, с обзиром на то да је тужени најпре у одговору на тужбу навео да је од продаје стана који је имао пре закључења брака и уштеђевину од 130.000 евра коју је држао у сефу 2012. године купио стан у ... улици, да је за исти стан као и стан у ул. ... навео да је његово привредно друштво улагањем стекло власништво, а касније навео да је реновирање оба стана износило 30.000 евра, те да је у ванбрачну заједницу, а касније брачну заједницу

уneo 600.000ДЕМ(која је новчана средства стекао у периоду од 1991-1994. године). Како је првостепени суд прихватио налаз и мишљење судског вештака у погледу остварене цене приликом продаје стана ... према цени из уговора од 18.706 евра, а тужени није пружио никакве доказе да је поседовао напред наведену уштеђевину, то током поступка није утврђена ниједна околност због које би суд закључио да тужила нема право на удео од 6325/10000 у праву својине на предметним непокретностима, с обзиром на то да се доказна активност туженог не може свести искључиво на оспоравање тврдњи тужиле да наведена имовина представља заједничку имовину без достављања и предлагања доказа које би тврдње туженог адекватно доказно поткрепиле, а што тужени у конкретном случају није учинио.

Осим тога, управо су наводи жалбе туженог којима указује да је достављањем Одлуке о расподели добити привредног друштва од 29.3.2012. године и 31.5.2013. године доказао порекло новца, те да су купородајне цене непокретности (стана у Улици ... и Улица ... (раније ...) бр... у ...) плаћене преносом средстава са његовог на рачуне продаваца истих, контрадикторни изнетим тврдњама туженог, с обзиром на то да је тужени на рочишту за главну расправу одржаном дана 01.06.2021. године на којем је саслушан у својству парничне странке, навео да је стан бр. 20 у Ул. ... купљен 2013. године и купородајна цена исплаћена из новчаних средстава које је унео у брачну заједницу као посебну имовину, а која према наводима туженог износе 600.000 ДЕМ, који новчани износ је стекао у периоду од 1991. године до 1994. године, као и продајом стана ..., као и да је и цена за стан у ул. ... бр. ... исплаћена из истих новчаних средстава.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд без основа одбио да уврсти у доказни материјал Одлуке о расподели добити привредног друштва, које су достављене тек уз примедбе на налаз и мишљење вештака од 14.10.2024. године, не спорећи при том да наведени доказ није презентовао на припремном рочишту, али да се ради о имовини велике вредности па такве исправе са веома јаком доказном снагом не могу бити "игнорисане" у судском поступку. Одредбом члана 308. став 1. ЗПП-а прописано је да је странка дужна да најкасније на припремном рочишту, односно првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није обавезно, изнесе све чињенице потребне за образложење својих предлога, да предложи докази којима се потврђују изнете чињенице, да се изјасни о наводима и понуђеним доказима противне странке, као и да предложи временски оквир за спровођење поступка, док према члану 314 ЗПП-а, странке могу у поднесцима или на каснијим рочиштима, све до закључења главне расправе да износе нове чињенице и предлажу нове доказе само ако учине вероватним да без своје кривице нису могле да их изнесу, односно предложе на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није одржано (став 1), те да суд неће узети у обзир чињенице и доказе који су изнети, односно предложени супротно ставу првом тог члана (став други). У конкретном случају тужени је писане исправе доставио суду након припремног рочишта, а да при том није образложио и пружио доказе из којих разлога наведене исправе није приложио на наведеном рочишту, односно није учинио вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи на припремном рочишту. Није од утицаја на другачију одлуку суда навод жалбе туженог којима указује да суд није донео посебно решење да се наведени докази "изузимају" из доказне грађе, с обзиром на то да првостепени суд предметне одлуке о расподели добити привредног друштва није уврстио у чињеничну грађу, односно наведене доказе није узео у обзир

приликом доношења одлуке, и за овакву своју одлуку је дао разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени.

Наводи жалбе туженог којима указује да је предметне одлуке приложио накнадно јер није могао да претпостави да ће судски вештак основни налаз израдити потпуно неправилно, необјективно и мимо правила струке, овај суд није прихватио као оправдан, с обзиром да је као тужени био у обавези да припреми сву потребну документацију већ приликом подношења одговора на тужбу, односно најкасније на припремном рочишту, шта више био је дужан да изнесе чињеничну тврдњу којом би оспорио право на удео тужиле и до висине законске претпоставке од 50% удела, а тим пре и преко висине законске претпоставке, а што није учинио навођењем околности урачунавања и расподеле добити предузећа чији је он оснивач са 1/1 удела. Због тога првостепени суд, имајући у виду садржину одредбе члана 314. ЗПП-а, Одлуке о расподели добити привредног друштва није могао узети у обзир, без обзира на како то тужени тврди јаку доказну снагу истих, па самим тим ни корекцију налаза и мишљења вештака Душана Орлића којом је узео у обзир нераспоређену добит привредног друштва туженог, и на истој није могао засновати одлуку у овом спору.

Првостепени суд је правилно ценио налаз и мишљење судског вештака Душана Орлића од 18.3.20224. године, који је имајући у виду изнете примедбе туженог у свом изјашњењу исте отклонио, тако што је у циљу правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања расправио изнете примедбе туженог, као и извршио корекцију налаза и мишљења у складу са документацијом коју је тужени накнадно доставио, а коју накнадно достављене доказе првостепени суд услед преклудраности није прихватио, па је правилна оцена првостепеног суда да би ново вештачење било сувишно, и противно начелу економичности поступка.

Осим тога, сходно одредби члана 271 ЗПП-а, странка, која има примедбе на налаз и мишљење вештака, може да ангажује и стручњаке и другог вештака уписаног у регистар судских вештака, који ће да сачини примедбе на достављени налаз и мишљење или да нови налаз и мишљење у писаном облику.

Међутим, тужени је тек уз жалбу доставио налаз и мишљење судског вештака Оливере Живковић од 8.2.2025. године, који овај суд није ценио с обзиром на то да се у жалби не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако подносилац жалбе учини вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи до закључења главне расправе сходно члану 372. ЗПП-а, при чему није учинио вероватним да без своје кривице није могао исти да изнесе до закључења главне расправе.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја жалбени наводи којима се оспорава налаз и мишљење вештака Душана Орлића, уз образложење да је судски вештак приликом утврђивања доприноса тужиле у стицању користио погрешну методологију и параметре за обрачун, указујући на то да је тужилца у периоду од 2004-2017. године била паушално опрезована као власник Агенција " ...", и да када се од утврђеног бруто прихода за сваку годину умање износи који су на годишњем нивоу представљали лично примање, долази до материјалних трошкова предузетничке радње који нису и не могу бити лично примање од зараде. Наиме, судски вештак се изјаснио у

погледу навода туженог у односу на оспоравање остварених прихода тужиле и навео да је према подацима из достављених извода пословних банака тужилца 99% средстава остварених пружањем услуге преко Агенције "... " подигла у готовини са рачуна, и самостало располагала истим, те је судски вештак приказао податке о оствареним приходима тужиле у току трајања заједнице живота са туженим, а који обрачун је кориговао за порез на доходак грађана и осталих јавних прихода од обављања самосталне делатности на паушално утврђени приход и порез на промет услуга у паушалном износу, задужење за допирносе за социјално осигурање и трошкове пословања. Дакле, супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд ценио налаз и мишљење сталног судског вештака, као један од доказа, из кога се утврђује економски допринос тужиле, за који суд не поседује стручно знање.

При заузимању оваквог становишта, другостепени суд је имао у виду да је тужилца оснивач Агенције за пословно посредовање ..., те да одредбе чланова 83. - 92. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", бр. 36/2011, 99/2011, 83/2014 (други закон), 5/2015, 44/2018, 95/2018, 91/2019 и 109/21) које, поред осталог, уређују и појам, статус и остале битне карактеристике предузетника. Предузетник је пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са законом о регистрацији (члан 83. став 1) и изричито прописују да предузетник за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази и имовина коју стиче у вези са обављањем делатности (члан 85. став 1). Тумачењем цитираних одредби закона долази се до закључка да индивидуално организовано предузеће у форми предузетника нема посебан правни субјективитет, због чега оно чини јединство са предузетником, па нема ни унутрашњих односа између предузетника и тако организованог предузећа, те због специфичности које се тичу одговорности предузетника за све обавезе настале у вези са обављањем његове делатности, то су имовина предузетника и посебна имовина овако организованог предузећа нераздвојиве, па сва права и обавезе, али и имовина, која су стечена кроз ову форму организовања у ствари припадају предузетнику.

Према члану 40 став 1 Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“ бр. 24/01 , 80/02 - др. закон, 80/02, 135/04, 62/06, 65/06 - исправка, 31/09, 44/09, 18/10, 50/11, 91/11 - УС, 93/12 , 114/12 - УС, 47/13 , 48/13 - исправка, 108/13, 57/14, 68/14 - др. закон), предузетник који с обзиром на околности није у стању да води пословне књиге, осим пословне књиге о оствареном промету, или коме њихово вођење отежава обављање делатности, има право да поднесе захтев да порез на приходе од самосталне делатности плаћа на паушално утврђен приход (паушално опорезивање). Чланом 41 став 1 истог закона прописано је да ако су испуњени услови из члана 40. овог закона, предузетници се, ради утврђивања висине паушалног прихода као основице пореза на приходе од самосталне делатности, разврставају у групе а чланом 43 став 4 истог закона да су предузетници који порез плаћају на паушално утврђен приход дужни да воде само пословну књигу о оствареном промету.

Имајући у виду напред цитиране законске прописе, целокупан приход од делатности предузетника паушалца представља његов лични приход који се опорезује паушално, и супротно наводима жалбе туженог, предузетник паушалац може слободно

располагати средствима са свог пословног рачуна.

Нису основани наводи жалбе туженог којима указује да је судски вештак неосновано увећао допринос тужиље на име рада у домаћинству указујући на то да је једно дете било пунолетно, ово из разлога што се према изјавама тужиље и туженог тужиља бавила домаћинство и децом, при чему је првостепени суд тертирао релевантним период од 1997-2014. године, у ком периоду су оба детета парничних странака била малолетна и то до 30.11.2014. године, када је постало пунолетно дете парничних странака рођено дана 30.11.1997. године. Осим тога када дете постане пунолетно родитељи више немају законску обавезу издржавања детета, међутим, родитељу који се брине о пунолетном детету има се признати та брига као део доприноса у стицању заједничке имовине (нпр.дете се још увек налази на редовном школовању).

Ирелевантни су наводи жалбе туженог којима указује да је тужиља користила посебну имовину привредног друштва чији је тужени оснивач, да је привредно друштво сносило трошкове опремања стана, с обзиром на то да имовина привредног друштва ("...") одвојена је од имовине оснивача, односно туженог. С тим у вези, тужени наводи да је стан који је његова посебна имовина коришћен као место боравка парничних странака, међутим, тужени није доставио никакве доказе да ли је у ком периоду и са којом учесталашћу евентуално коришћен стан који је његова посебна имовина, те кућа туженог у ... у којој су према речима туженог летовали, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа. Ово ако се има у виду и то да је тужиља у свом исказу навела да живи у стану за који је мислила да је купљен на име туженог, да би тек 2016. године сазнала да је купљена на име фирме.

Неосновано се наводима жалбе тужиље побија одлука првостепеног суда садржана у ставу трећем, петом, седмом и деветом изреке, с обзиром на то да је првостепени суд прихватио прву варијанту налаз и мишљења судског вештака Душана Орлића, те као релевантан период третирао период од 1997. године до 2014. године, с обзиром на период стицања непокретности, према којем допринос у стицању тужиље износи 63,25%, због чега те је удео тужиље у непокретностима одредио као 6325/10000, док је у перосталом делу до тражених 65/100 идеалних делова у предметним непокретностима одбијен као неоснован.

Међутим, приликом доношења одлуке у ставу десет побијане пресуде, првостепени суд није правилно применио материјално право и то одредбу члана 211 ЗПП-а. Наиме, одлуку као у ставу десет изреке, првостепени суд је донео уз образложење да тужбом нису обухваћена сва лица, као нужни супарничари, с обзиром на то да је стан у Ул. ... у ... приватна својина овде туженог у 8/10 идеалних делова док је 2/10 идеалних делова својина "...", па како тужиља тужбом није обухватила и "...", то је овај захтев тужиље неоснован.

Одредбом члана 211 ЗПП-а регулисано је нужно супарничарство. Према тој одредби, нужно супарничарство постоји ако по закону и због природе правног односа тужбом морају да се обухвате сва лица која су учесници материјалноправног односа. Ако сва та лица нису обухваћена тужбом као странке, тужбени захтев се одбија, као

неоснован.

О нужном супарничарству суд води рачуна по службеној дужности. Постојање нужног супарничарства, у смислу наведене одредбе Закона о парничном поступку произлази из материјалног права и то одредби Породичног закона. Према одредбама Породичног закона, имовина, коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку, представља њихову заједничку имовину, осим ако брачним уговором нису другачије уредили своје имовинске односе (члан 171.); деобом заједничке имовине сматра се утврђење сувласничког, односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини (члан 177.); право на деобу заједничке имовине имају супружници и наследници умрлог супружника из чије се посебне имовине нису могла намирити њихова потраживања (члан 181.). Судска деоба се, како је то прописано чланом 180. став 1. наведеног закона, врши ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине.

Из наведених одредби следи да су супружници странке у поступку деобе заједничке имовине стечене током трајања њихове брачне заједнице. Имајући у виду то да тужила тужбом тражи утврђење права сусвојине по основу стицања у брачној заједници са туженим, то се не може прихватити у целости као правилан закључак другостепеног суда о неоснованости овог тужбеног захтева тужиле у погледу одлуке садржане у ставу десет изреке пресуде, јер у овом случају због природе правног односа који постоји између странака тужбом нису морала да буду обухваћена лица која су уписана као власници тих непокретности.

С обзиром на напред наведено, да је непокретност у Улици ..., у ..., купљена 1998. године, према уговору од 23.9.1998. године, и анексу од 23.3.2000. године, да је тужени ималац права својине на 8/10 идеалних делова предметне непокретности (док је на 2/10 идеалних делова ималац права својина "..."), те да је иста стечена у току трајања брачне заједнице и представља заједничку имовину парничних странка у наведеном уделу, то је овај суд имајући у виду утврђени допринос тужиле у стицању од 63,25% , преиначио побијану пресуду тако што је утврдио право својине тужиле у уделу од 253/400 који разломак одговара проценту од 63,25%, а на терет удела у праву својине туженог од 80/100 идеалних делова непокретности у ... у ул. ...(на којем уделу је ималац права својине тужени) и донео одлуку као у ставу другом изреке побијане пресуде, док је у преосталом делу и то до траженог удела од 90/100 идеалних делова на целој непокретности тужбени захтев тужиле неоснован с обзиром на утврђени допринос у стицању тужиле, те чињенице да је тужила тужбом тражила удео у целој непокретности иако је тужилац носилац права својине на 8/10 идеалних делова исте.

Приликом одлучивања о основаности жалби, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе парничних странака, али их није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396 став 1 ЗПП-а, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари. Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом члана 153 и 154 Закона о парничном поступку и у свему одговара исходу спора и постигнутом успеху странака.

Из изложених разлога, Апелациони суд је применом одредбе чл. 390 и чл. 401

тачка 2 ЗПП-а одлучио као у ставу првом, а применом одредбе чл.394 тачка 4 ЗПП-а као у ставу другом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да тужени није успео у жалбеном поступку, на основу одредбе члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП-а донета је одлука као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић